

Коваль Софія
місто Рубіжне, Сєвєродонєцький район, Луганська
область

* * *

Занурившись у глибокий сон,
Сховавшись від реальності і люті,
Вони у сні мене знаходять знов
Зморені, але в кайдани не закуті.
Змучені голодом, але не вбиті,
Замість сліз – непохитність і міць,
По горло обіцянками ситі,
Але не спадає посмішка з лиць.
Втомлені часом, але ще живі,
Безвихідь їх ніяк не лякає,
Бо знають за що вмирають вони,
Бо вдома донька на тата чекає.
Мені хочеться кричати від болю
За кожного вбитого хлопця.
Я хочу їх у сон забрати з собою,
Хочу показати красу українського сонця.
Дивитись новини себе я не змушу,
Бо не можу собою зволодіти,
Відчуття наче з мене вирвали душу
І змусили наново жити.
Ця рана буде кровоточить роками,
І ми не в силах це зупинить.
Тож молімо Бога усіма молитвами
Нехай спробує, спробує їх захистить.
Кожного з них я з собою покличу,
Туди, де не існує поняття «смерть» і «кров».
І якщо у незламності с обличчя,
То це нескорений Азов...

* * *

Хочеться навчитись жити без війни,
Закрити очі і нікого не слухать,
Але поки там вмирають вони,
Мені доведеться про це хоча б думать.
Хочу повернутись додому,
Якого вже у мене нема,
Десь залишити втому,
Забуть, що значить війна.
Хочеться писати вірші про кохання,
Про добро, про перемогу,
Але поки є боротьба за виживання
З цих віршів ніякого толку.
Хочеться пригорнути до серця Україну свою,
Забрати собі весь її біль.
Якщо треба я її захищу
від куль, що є звідусіль.
Хочеться забути слово війна,
Хочеться миру на сході і півдні.
Може для когось сьогодні весна,
А для мене лютий, день шістдесятий, Великдень...

* * *

Що дала нам війна,
Окрім болю, що ночами мучить?
Досі лютий, а по факту весна,
І серце там, хто назавжди залишився в Бучі.
Що дала нам війна,
Окрім замордованих на смерть дітей?
В чому винна Україна моя
І скільки ще потрібно смертей?

Війна хотіла нас знищити, знаю,
Хотіла перетворити нас на рабів.
Всіх, хто винен у цьому я зневажаю,
Я НЕНАВИДЖУ їх назавжди!
Вона дала нам сміливість і силу,
На наших очах будується нація.
Тим, хто ворог дала тут могилу,
Саме війна, а не спецоперація.
Показала, хто для нас друг,
Розставила всі крапки над «і»,
Мій дружній, на жаль, звужився круг –
Це дрібниця, на фоні того, що там, в Ірпені...
Проте поміж тисяч загиблих імен
Кров'ю напишем Україну квітучу.
Забути не зможем тривожних сирен,
Пробачити – Маріуполь, Рубіжне, Гостомель і Бучу..

* * *

Не спитали дозволу тебе забрати,
Зруйнували все до циглин.
Я хочу про це прокричати
І згадати все до останніх хвилин.
Нема ні сліз, ні відчаю, ні болю,
Є тільки ненависть і лють
До тих, хто роз'єднав мене з тобою,
Нехай вони заживо згниють.
Ти є мій біль і моя радість,
Ти – щастя і водночас море сліз,
Моя тривога, а також жвавність,
Описати тебе не вистачає слів.
Ти місце спокою і тиші,
Моє дитинство то є ти.
Тебе одного не залише

Ні я, ні воїн, лише живи!
Шукаючи дім, його я не знайду,
Бо дім мій то теж є ти,
І поки я іще живу,
Ти також будеш жить, в мені...

Моєму Рубіжному...

* * *

Я добре знайома з війною,
Це наша друга зустріч – я на межі.
Я бачила як брали зброю,
Не поступившись метром на рубежі.
Я знаю як нас не прибрати,
Як не скорити, як не зламати.
Я бачила як вміють вмирати
Ті, кому раніше було начхати.
Я запам'ятала як стріляють,
Знаю звук кожної зброї,
Як домівки свої залишають
І гинуть у «зеленому» коридорі.
У ці важкі хвилини болю,
Неможливості це зупинити,
Ми навчилися боротись за волю,
Ми навчилися її чинити.
Тримаючи всередині не зрозуміле чуття,
Показуєм нескореність всього народу,
Втрачаючи одне людське життя,
Виборюємо частинку свободи!